

Ve dnech 2., 3. a 4. března se v rekonstruovaném Mlejně v pražských Stodůlkách uskutečnila pražská předkola Porty – Porta se tak po dvouleté přestávce vrátila na své dlouholeté tradiční místo. Ostatní rekvizity zůstaly stejné: Zvuk obstarával **Pája Jindrák**, moderoval kolega **Pepa Chmel**

a jeden večer i porotce

Lochness

. Dalšími porotci byli autor článku, zpěvačka

Jana Říšová

, kamarád táborových ohňů

Franta Hacker

a

Vašek Spurný

. O všechno ostatní se jako vždy starala

Amunka – Marie Navrátilová

.

Soutěžících bylo tentokrát trochu méně než v nejlepších letech – čtyřadvacet, možná by se to zvládlo i ve dvou dnech, končili jsme tentokrát vždy nezvykle brzo. Nebo bylo na vině množství kol Porty v blízkém – středočeském – okolí. Tam se údajně objevila a postoupila jména, která v Praze dlouhodobě díky svým výkonům šanci nemívala. Taková plzeňská právnická fakulta portovní muziky je ve středních Čechách, řekl bych.

První den začínaly **Zlomky**. Nebyly špatní, ale jiní holt byli lepší. Přišli mi trochu jako z osmdesátých let, lehce nesmělí, nevýrazní až zakřiknutí – třeba to bylo trémou, třeba hledají.

Ale neurazili. Následující

David Alfík Dewetter zraje léty do

poetického smutku ve svých písních, mezi nímž probleskuje mírný humor. Opět o něm platilo to, co o Zlomcích – jiní byli lepší. Kapela

Fujavec

měla ve svém středu taková jména, že jejich nositelé by se hned po dovršení plnoletosti nechali přejmenovat, což ve mě vyvolalo podezření, že to nebude jen tak, že se jedná podobný případ, jako nedávno ve fotbale s hraním s cizími dresy – ale v muzice to zakázané není a můj dojem mi vzápětí znalci z publika potvrdili. Hráli takovou popinu, zpěvák přitom trochu ujížděl, celkově působili sympaticky nostalgicky, ale všechny tři písně se slily do jedné jediné „muziky k holení“. Jak je to může bavit, jsem si poznamenal, publikum to ale zjevně bavilo a tak postoupili díky diváckému hlasování. U skupiny

Sporadic

jsem si poznamenal: „Pokud je to prdel, pak postup!“ Bohužel, prdel to nebyla, mysleli a hráli smrtelně vážně, až to bylo pro ně smrtelné. Velmi melodramatičtí, ani kuplety tu míru afektu nesnesly. Když pak nastoupilo duo

Roušar – Tobrman

, myslel jsem si, že ta legrace přišla teď - a zase ne, zase zcela vážně. Klavír, šansony, dramatický pop v lepším případě. Technicky to špatné nebylo, dar jistého herectví oba zúčastnění mají, ale nedovedu si představit jejich trvalejší publikum. V tomto případě ale také přiznám, že jsem se mýlil, zbytku poroty se líbili a postoupili, sice o nejmenší fous, ale ano. Následující dvojici

Druga

se vystoupení prostě nepovedlo. Tak jen dodám, že jsem si až do jejich vystoupení myslel, že nejmorbidnější texty v oboru má Asonance. Tímto se Asonanci omlouvám. Skupině

Aulen Orfeus

unikl postup mezi horních deset jen o půl bodíku. Hráli zdravě romantický tramp-folk s přirozenými melodiemi a ladil jim i zpěv. První večer uzavírala stálíce pražských port –

Qjeten

. Další příklad, kdy jsme před lety zpočátku trnuli, pak pobaveně sledovali a v posledních letech bez váhání hlasovali pro postup. Jak říkám hrát, hrát, hrát. Zase se to potvrdilo.

Druhý den otevírala skupina

Kalypso

– moderní trampská muzika, v textech trošku obvyklé zažité rekvizitní fráze, ale ne moc, byli trošku výraznější, než Aulen, a tak postoupili. Komentovat

Šantré

je asi zbytečné, porotci se shodli úplně všichni. Naopak od

Grandisu

jsem všichni čekali víc – spirituály a gospels se jim moc nepovedly, místy skupina skoro až vyla, celé to působilo mimořádně neladně. Na každé Portě je někdo, kdo porotě vyrazí dech.

Nejdříve nevěřícně zírá a pak se nadchne. Bývaly takové třeba Tři čtury, kdysi i Panelfotři.

Tentokrát tato úloha připadla na dvojici

Vasilův Rubáš

v sestavě perkuse, akordeon. Trošku moc povídali, ale naštěstí vcelku k věci a vtipně. Jejich muzika čerpala z celé škály žánrů, nejvíce se podepsal asi breakbeat, rap a hip hop, znalci našli i reggae či dancehall. A do toho drsné, leč vtipné texty. Mladí a neklidní, opět zaujali porotu na 100 %. Panelfotrům vyrostli nástupci. Následující

9. patro

předvedlo pohodovou muziku s inspirací u jazzu, s jistou a přesně znějící zpěvačkou, jen půl bodu je dělilo od absolutoria. Plný počet bodů získala skupina

Passage

, možno říci už ostřílená kapela, mající ostruhy i z rozhlasového vysílání a soutěžení o titul Talent Country radia. Pokud bych měl popsat škatulkou, tak „softfolkrock“. Prostě melodie, které nevyburcují k tanci, ale tak nějak pohladí a nenudí. Příjemným zpestřením aranží byl saxofon.

Druhý večer uzavírající

Svitky

doplatily trochu na to, že jejich členové byli i v dalších, výraznějších formacích, a tak porota

věděla, čeho jsou členové schopni a výkon Svitků nebyl určitě na 100 %, spíš naopak – místy to připomínalo voiceband, či prosté recitace podmalované preludováním, ani španělské rytmy to nezachránily, místy až tak jako trochu začínali prudit jak muzikou, tak průvodním slovem. Poznamenal jsem si: „Panelfotři hodinu po smrti“. Nicméně i tak byl druhý večer asi nejlepší.

{denvideo http://www.youtube.com/watch?v=HGm_Z0ERrjE}

Ale ani třetí večer nebyl k zahoezení. Začínaly

Dámi

– když jsem je viděl, řekl jsem „A je to!“ Sice protestovaly, ale Dámi prostě „A je to“ evokují. V dobrém slova smyslu, příjemné nekomplikované komorní folkové písničky. A tak postoupili. A bylo to. Následující

Pavel Petran

s doprovodnými muzikanty trošičku řval a trošičku měl otevřené pražské „e“. Muziku by zvládl jistě i sám. Vůbec měli letos sólisté v Praze smůlu, jak se ještě v článku ukáže. Skupina

Městská

byla asi nejpočetnějším tělesem – bylo jich jak brambor: sedm, a jejich muzika se taky tak sypala. Pro bližší určení mohu dodat, že to byly irské brambory. Skupina

To není jen

tak dělala také čest svému jménu – kolegyně Džexna by měla ve zpěvákovi dalšího klienta přes sykavky, pokud bych měl mezi známými specialistu na deprese, doporučil bych k němu celou kapelu. No, a sbormistr by jim pomohl secvičit vícehlasy. Prostě to není jen tak.

Esence

je ostřílená kapela a tak bez větších problémů postoupila se svým poprockem s bicími a houslemi. Závěr patřil třem sólistům a

Panelfotrům

. Přehodím tedy nyní pořadí a vyřídím Panelfotry: Opět předvedli nástrojovou unifikaci, tentokrát měli 4x ukulele (banjo loni bylo lepší) a opět hrála hlavní slovo pódiová i hudební komika. Postoupili jen tak tak, snad že jsem si zvykl. Pro Tři čtury bych dnes už hlasoval asi taky. Nu, a sólisti na závěr:

David Bartoš

byl mile něžný až jemný ve svých písních, umírněně aktuální – do tvrdé soutěžní konkurence to nebylo.

Franta Barták

předvedl opět škálu toho, co jsme mu vytýkali v předchozích letech, sympatické je, že si na těch chybách trvá a rozvíjí je. No a

Radim Flender

s kolegyní vypadali skoro jako Druga, nechť mi odpustí. Dáma zcela nezúčastněně cosi hudla, Radim Flender střídal šílenství s depkou, chvílemi téměř vypouštěl páru, ale kolegyni to nevyvedlo z míry a vedla si dál svou. Písnička o autu 1000 MB měla hlavu a patu, ale nestačila. Jak jsem řekl, písničkářům se letos nedařilo a písničkářky asi už vymřely.

Porota vybrala do finále, které bude 13. dubna deset soutěžících, jedenáctého vybrali diváci. Onoho 13. dubna nás myslím čeká příjemný reprezentativní večer a velmi těžké rozhodování. Ale ani ti nevybraní nemusejí zoufat, tentokrát jsme v podstatě žádný vysloveně trestný poslech neměli, což i těm nepostupujícím letos dává šance napřesrok.